

Sygn. akt XP 304/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., 4.09.2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieście Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we W. w składzie:

Przewodniczący SSR Alicja Rudnicka

Ławnicy Anna Pawłowska, Józef Hamkało

Protokolant Dominika Gorząd

po rozpoznaniu w dniu 4 września 2013 r. we Wrocławiu

na rozprawie sprawy

z powództwa **B. M.**

przeciwko **(...) Sp. z o.o. w B.**

o odszkodowanie

I. oddała powództwo;

II. nie obciąża powoda kosztami postępowania.

Sygn. akt X P 304/13

UZASADNIENIE

Powód B. M. – działając przez pełnomocnika – wniósł pozew przeciwko (...) Sp. z o.o. z żądaniem w przedmiocie:

- odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązaniu umów o pracę;

- odszkodowania na podstawie art. 415 k.c. w zw. z art. 300 k.p. jeżeli poniesiona szkoda w związku z bezprawnym rozwiązaniem stosunku pracy okaże się wyższa niż odszkodowanie przyznane w oparciu o art. 58 k.p.;

- zmiany rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika na rozwiązanie umowy za wypowiedzeniem dokonany przez pracodawcę;

- nakazania pracodawcy wydania nowego świadectwa pracy z zamieszczoną w nim informacją, iż rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło za wypowiedzeniem dokonany przez pracodawcę w związku z art. 97 § 3 k.p.;

- odszkodowania za szkodę wyrządzoną przez pracodawcę wskutek wydania niewłaściwego świadectwa pracy w zakresie szkody nie wyrównanej przyznanym odszkodowaniem z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia;

oraz zasądzenia od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że był pracownikiem strony pozwanej od dnia 1 maja 2010 r. do dnia 10 lipca 2012 r., kiedy strona pozwana rozwiązała umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika polegającej na ciężkim

naruszeniu obowiązków pracowniczych przez udział w nielegalnym strajku. Z uwagi, iż powód kwestionuje zasadność argumentacji przedstawionej przez stronę pozwaną w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy bez wypowiedzenia, wystąpił do Sądu z przedmiotowym odwołaniem.

Zarządzeniem z dnia 23 sierpnia 2012 r. Sąd wezwał pełnomocnika powoda do uzupełnienia braków formalnych pozwu w terminie tygodniowym od dnia doręczenia wezwania pod rygorem zwrotu pozwu. Powyższe wezwanie zostało doręczone na adres pełnomocnika w dniu 3 września 2012 r. co zostało potwierdzone jego własnoręcznym podpisem na zwrotnym potwierdzeniu odbioru.

W dniu 10 września 2012 r. (data stempla pocztowego) pełnomocnik wniósł pismo częściowo uzupełniające braki formalne pozwu. Z uwagi, że nie uzupełniono wszystkich braków Sąd zarządzeniem z dnia 3 października 2012 r. ponownie wezwał pełnomocnika powoda do uzupełnienia enumeratywnie wskazanych braków formalnych pozwu. Wezwanie – podobnie jak poprzednie – zostało doręczone na adres pełnomocnika powoda w dniu 12 października 2012 r.

W dniu 19 października 2012 r. pełnomocnika powoda skierował do Sądu pismo z prośbą o doprecyzowanie wezwania do uzupełnienia braków formalnych, co Sąd uczynił zarządzeniem z dnia 30 października 2012 r. Pełnomocnikowi zakreślono jednocześnie nowy tygodniowy termin na uzupełnienie wskazanych braków. Wezwanie powyższe zostało doręczone na adres pełnomocnika w dniu 14 listopada 2012 r.

Z uwagi na fakt, iż braki formalne nie zostały uzupełnione zgodnie z treścią wezwania, a pełnomocnik został pouczone o skutkach niedochowania terminu do ich uzupełnienia, zarządzeniem z dnia 21 stycznia 2013 r. Sąd zwrócił pozew nowo ustanowionemu w sprawie profesjonalnemu pełnomocnikowi. Zarządzenie o zwrocie pozwu zostało doręczone pełnomocnikowi w dniu 29 stycznia 2013 r. Na powyższe zarządzenie nie wniesiono zażalenia, przez co stało się ono prawomocne.

Profesjonalny pełnomocnik wniósł w dniu 30 stycznia 2013 r. wniosek o przywrócenie terminu do uzupełnienia braków formalnych pozwu wraz pismem uzupełniającym te braki. Z uwagi na fakt, iż zarządzenie o zwrocie pozwu stało się prawomocne pismo to potraktowano jako nowy pozew i zarządzeniem z dnia 18 marca 2013 r. wpisano sprawę do repertorium pod nową sygnaturą.

W odpowiedzi na pozew z dnia 12 kwietnia 2013 r. strona pozwana – działając przez profesjonalnego pełnomocnika – wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, że rozwiązanie umowy bez wypowiedzenia było w pełni uzasadnione albowiem powód brał udział w strajku pomimo, że pracodawca wzywał go kilkakrotnie do zaniechania tegoż udziału, czego powód nie uczynił. Strona pozwana jednocześnie kwestionowała zasadność podjętego strajku.

W trakcie rozprawy pełnomocnik strony pozwanej wniósł o oddalenie powództwa wskazując, że został naruszony materialnoprawny termin na skuteczne wniesienie odwołania do sądu określony w art. 264 § 2 k.p..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. M. w dniu 1 maja 2010 r. zawarł z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. umowę o pracę na czas określony.

W dniu 10 lipca 2012 r. strona pozwana złożyła powodowi oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika, wskazując jako przyczynę ciężkie naruszenie obowiązków pracowniczych polegające na udziale w nielegalnym strajku.

Oświadczenie strony pozwanej o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia zostało doręczone powodowi w dniu 10 lipca 2012 r. W tym dniu powód zapoznał się też z jego treścią. Powód został prawidłowo pouczone przez pozwaną o terminie, w którym mógł skorzystać z prawa do wniesienia odwołania od rozwiązania umowy o pracę do sądu pracy.

Świadczenie pracy wystawione w dniu 12 lipca 2012 r. zostało doręczone powodowi w dniu 20 lipca 2012 r. Powód nie wystąpił do pracodawcy z wnioskiem o jego sprostowanie.

okoliczności bezsporne

Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

W pierwszej kolejności Sąd zbadał okoliczność terminowego wniesienia przez powoda odwołania od – niezasadnego jego zdaniem - rozwiązania stosunku pracy bez wypowiedzenia z winy pracownika.

Zgodnie z treścią art. 264 § 2 k. p. żądanie przywrócenia do pracy lub odszkodowania wnosi się do sądu pracy w ciągu 14 dni od dnia doręczenia zawiadomienia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia lub od dnia wygaśnięcia umowy o pracę. Komentowany artykuł określa termin na kwestionowanie jednostronnych czynności rozwiązyjących, tj. oświadczeń o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia. Termin ten w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego ma charakter materialnoprawny, co nie pozwala stosować do niego norm o przywróceniu terminu (art. 167 i n. k.p.c.). Zastosowaniu podlega w tym przypadku jedynie art. 265 k.p. (por. np. wyrok SN z 18 grudnia 2003 r., I PK 117/03, LexPolonica nr 365238, M.Prawn. 2004, nr 3, s. 107).

Co prawda, pierwotny pozew z dnia 24 lipca 2012 r. został złożony przez pełnomocnika powoda w ustawowym terminie określonym w powyższym przepisie, tj. terminie 14 dni, jednakże zawierał on braki formalne uniemożliwiające mu nadanie dalszego biegu a więc Sąd był zobligowany w myśl art. 130 § 1 k.p.c. do wezwania pełnomocnika do ich uzupełnienia.

Sąd - zgodnie z powołanym przepisem - wzywał pełnomocnika do uzupełnienia braków formalnych pozwu zarządzeniami z dnia: 23 sierpnia 2012 r., 3 października 2012 r. oraz 30 października 2012 r. Żadne z powyższych zarządzeń nie zostało wykonane w całości, a kolejno wnoszone przez pełnomocnika pisma były obarczone brakami uniemożliwiającymi nadanie dalszego biegu sprawie. Co więcej, Sąd we wskazanym powyżej zarządzeniu z dnia 30 października 2012 r. poinformował pełnomocnika o występujących w poszczególnych pismach nieścisłościach zakreślając mu tygodniowy termin do uzupełnienia wszystkich występujących braków i wyjaśnienia nieścisłości.

Skoro pełnomocnik powoda nie uzupełnił braków formalnych pozwu, Sąd zarządził w dniu 21 stycznia 2013 r. zwrot pozwu na podstawie art. 130 § 1 i 2 k.p.c. W myśl art. 130 § 2 zd. 1 k.p.c. po bezskutecznym upływie terminu przewodniczący zwraca pismo stronie. Jednocześnie trzeba zauważyć, że termin wyznaczony do usunięcia braku formalnego pisma jest niezachowany, jeżeli strona w zakreślonym terminie, w ogóle nie podjęła czynności uzupełniającej lub wprawdzie ją podjęła, ale mimo to brak nie został w całości uzupełniony.

Należy zważyć, iż pismo procesowe, które zostało uzupełnione lub poprawione w tygodniowym terminie, wywołuje skutki prawne od chwili jego wniesienia, zaś pismo zwrócone pozbawione jest wszystkich skutków prawnych wywołanych jego wniesieniem (art. 130 § 2 zd. 1 k.p.c.). Tym samym, stwierdzić należy, że zwrócony pozew z dnia 24 lipca 2012 r. nie wywołał żadnych skutków prawnych, w tym przede wszystkim nie spowodował, że został zachowany termin do wniesienia w niniejszej sprawie odwołania od rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Zarządzeniem z dnia 18 marca 2013 r. Sąd potraktował pismo pełnomocnika powoda wniesione w dniu 30 stycznia 2013 r. jako nowo złożony pozew i wpisał go do repertorium pod nową sygnaturą.

Z uwagi na fakt, iż powód zapoznał się z oświadczeniem pracodawcy o rozwiązaniu z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia w dniu 10 lipca 2012 r. od dnia następnego zaczął dla niego biec 14 - dniowy termin do złożenia odwołania wynikający z art. 264 § 2 k.p. Początek biegu terminów ujętych w art. 264 wyznacza doręczenie stronie stosunku pracy oświadczenia o wypowiedzeniu, rozwiązaniu natychmiastowym lub odmowie nawiązania stosunku pracy. Doręczenie to stanowi doręczenie w rozumieniu prawa materialnego, a nie prawa procesowego, w związku z

tym nie mają tu zastosowania normy Kodeksu postępowania cywilnego, np. o doręczeniu zastępczym (por. uwagi dotyczące stosowania art. 61 k.c. - uwagi do art. 300 k.p.). Początek biegu tego terminu wyznacza wyłącznie doręczenie oświadczenia o rozwiązaniu stosunku pracy (odmowie nawiązania), a nie innych dokumentów, jak np. świadectwa pracy zawierającego informację o rozwiązaniu stosunku pracy w określonym trybie (wyrok SN z 10 października 2007 r., II PK 33/07, LexPolonica nr 2010246).

Skoro zatem termin do wniesienia odwołania zaczął biec w dniu 11 lipca 2012 r., to ostatnim dniem na skuteczne złożenie tegoż odwołania do sądu pracy był 24 lipca 2012 r.

Mając powyższe na uwadze, należy wskazać, że powód składając przez profesjonalnego pełnomocnika w dniu 30 stycznia 2013 r. pismo uzupełniające braki formalne odwołania od rozwiązania umowy o pracę – które z racji uprawomocnienia się zarządzenia o zwrocie pozwu zostało potraktowane jako pozew nowo złożony i wpisane pod nową sygnaturę - uchybił 14 - dniowemu terminowi do złożenia odwołania.

Z uwagi na nie zachowanie przez powoda 14 – dniowego terminu do zaskarżenia czynności pracodawcy, nie było konieczności merytorycznego badania sprawy. Jak bowiem wynika z treści wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2001 r., sygn. akt I PKN 693/00 „Niezachowanie przez pracownika terminu do zaskarżenia czynności prawnej pracodawcy rozwiązującej stosunek pracy (art. 264 k.p.) wyłącza potrzebę rozważania zasadności i legalności przyczyn rozwiązania umowy o pracę”. W uzasadnieniu tego poglądu Sąd Najwyższy wskazał, iż „niedochowanie przez pracownika terminów zaskarżenia, o których stanowi art. 264 k.p., zawsze prowadzi do oddalenia powództwa, bez względu na to, czy rozwiązanie umowy o pracę przez pracodawcę było zgodne z prawem lub uzasadnione”. Oznacza to, że samo przesądzenie o braku podstaw do przywrócenia uchybionego terminu do zaskarżenia decyzji pracodawcy o wypowiedzeniu dotychczasowych warunków pracy wystarczy i prowadzi do oddalenia powództwa, którego Sąd pracy nie mógłby uwzględnić nawet wówczas, gdyby następnie wykazał, iż wypowiedzeniu dotychczasowych warunków pracy było nieuzasadnione, nastąpiło z naruszeniem przepisów prawa lub stanowiło jego nadużycie.

Reasumując, brak jest wątpliwości Sądu, iż powodowi dnia 10 lipca 2012 r. skutecznie doręczono oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia. Powód została pouczony przez stronę pozwaną o możliwości i terminie wniesienia odwołania do sądu, jednakże terminowi temu uchybił. W tym stanie rzeczy powództwo jako spóźnione w rozumieniu art. 264 § 2 k.p. podlegało oddaleniu.

Jednocześnie w części w której powód domagał się sprostowania świadectwa pracy Sąd zauważa, że i to roszczenie w myśl art. 97 § 2¹ k.p. jest nieuzasadnione i podlega oddaleniu albowiem powód nie wystąpił do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy w terminie 7 dni licząc od daty jego otrzymania, tj. od 20 lipca 2012 r. Tym samym – z racji niewyczerpania przez powoda tzw. postępowania reklamacyjnego – niedopuszczalnym było wniesienie powództwa w zakresie sprostowania świadectwa pracy, a Sąd był w tym zakresie zobligowany do oddalenia powództwa.

Z uwagi na powyższe, Sąd w punkcie I. sentencji wyroku oddalił powództwo w całości.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie II. sentencji wyroku na podstawie art. 102 k.p.c., uznając, że obciążanie powoda kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego, w okolicznościach niniejszej sprawy byłoby nieuzasadnione. Powód działał przez pełnomocników – w tym również przez pełnomocnika profesjonalnego – i nie miał wpływu na ich zmianę co doprowadziło w konsekwencji do uchybienia z terminowi z art. 264 § 2 k.p.

Z uwagi na powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji.